

Petr Kubát

BÍLÁ ČARODĚJ NICE

Kyberpunkový thriller,
ve kterém superbohatí
vizionáři nahrazují
dominantní moc
korporací

白女巫

電子維修

網絡咖啡

HOST

Petr Kubát
BÍLÁ ČARODĚJNICE

網絡咖啡

電子維修

白女巫

Petr Kubāt

BĪLĀ
ČARODĚJ
NICE

Host 2026

© Petr Kubát, 2026

Cover illustration © Adam Pizurný, 2026

© Host – vydavatelství, s. r. o., 2026
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-3099-1 (PDF)

ISBN 978-80-275-3100-4 (ePUB)

ISBN 978-80-275-3101-1 (MobiPocket)

**Je děsivě zřejmé,
že naše technologie
překonala naši lidskost.**

ALBERT EINSTEIN

PROLOG

Qarasaasiaq

Ve snech plul vesmírem, sám... a malicherné pozemské pletichy nechával za sebou. Letěl k Měsíci — minul ho a pokračoval k samotnému Slunci. Systémy v útrokách stroje duněly a pípaly. Jaká tajemství vesmír skrývá? ptal se sám sebe. A je vůbec lidská rasa schopná takových objevů? Měla by být, odpověděl si okamžitě.

Adam stál nad stolem ponořený do výpočtů. Studoval dokumenty o radiaci, neutronech, o správné tloušťce kovového pláště. Musel vybrat ty správné antistatické rukavice, připravit se na termovakuovou komoru, provést elektromagnetické testy...

„Jak dlouho se v těch lejtrech budeš hrabat, Adame?“ oslovil ho Cedrik, nahrbený jako vždycky nad hrnkem kávy. Vypadal, že je mu strašná zima, přestože z něj lil pot. „Do Qarasaasiaq jsem tě nevezl jenom proto, abys mi tu ležel celý dny zahrabanej v papírech.“

„Mám plány, Cedriku,“ pousmál se Adam, aniž zvedl zrak. „Zatraceně velký plány.“

„A proto jsem si tě vybral,“ usrkával Cedrik z hrnku a kroutil se přitom jako v křečích. „Mám ale obavy o směřování celý skupiny. Nelíbí se mi taky, kolik s ním trávíš času. Přijde mi, že všechny až moc ovlivňuje.“

Adam se zamračil, oči pořád přišpendlené k výpočtům. „Je to génius, Cedriku. Jediný svého druhu.“

„A právě toho se bojím.“

ČÁST PRVNÍ

Kšeft za všechny prachy

V Istanbulu jim Ronnie unikl o vlásek. Právě když ve spěchu nasedal k drožkářovi, jeho pokoj ve dvanáctém patře explodoval a s ním zmizela i kyberprostorová souprava. Navlhlou džunglí snědých rukou a kvílících dolmušů prchal na letiště.

Ve zpětném zrcátku si jich všiml na poslední chvíli, takže taktak stihl sklopit hlavu před sprškou ze samopalu. Z Turecka pak už spatřil jen párek agentů v černých oblecích, kteří ho hrubě vytáhli z proděravělého vozítka a naložili do armádního speciálu.

Jeho schopnosti jim stály za to, aby ho zachránili. Další měsíc strávil v Soulu, kde mu vyměnili chrup a oční chrom. V Koreji musel zůstat kvůli zatykači, který čínské agenty a jejich spojení opravňoval k tomu, kdekoli na planetě ho zajmout či zneškodnit.

Do úst mu instalovali titanové implantáty a do očních jamek mu zavedli nejnovější verzi systému Winterman. Protože byl z předchozího ponoru popálený, vyměnili mu taky vstup na zátylku. Při pohledu do zrcadla viděl světélkující, ocelově modré oči. Jeho úsměv byl dokonalý.

*

Měsíc v Koreji trávil především připojený v Síti. Nacvičoval hloubkové ponory a piloval průzkumnickou činnost, stejně jako schopnost

včas odhalit a zachytit nepřátelské útoky. V noci se mu zdálo o cigaretovém kouři prosyceném alkoholovým oděrem. O útlých bleďých rukách a barvě krve.

V pokoji, kde bydlel, ležel na podlaze koberec z kalika a výzdobu tvořila jedna uschlá kytka, ikebana a obstarožní hodiny na jednoduchém stolku z dřevotřísky. To místo téměř neopouštěl, jídlo mu nosili a na trénink chodil s dvěma strážnými, kteří ho skrz labyrint chodeb dovedli k armádní soupravě. Jakmile bylo po všem, vracel se s rukama v kapsách na pokoj a usínal za vůně dušeného masa v sójové omáčce.

A pak jednou ráno vešel do pokoje malý Korejec v uniformě s nášivkou posádky Dračího kopce. „Jedete zpátky do Států, Lučku, cesta je volná.“

*

Zpráva ho příliš nenadchla, bylo mu to vlastně jedno. Na cestách strávil už tolik času, že se pokaždé cítil otupěle, jen plnil rozkazy a nad ničím moc nepřemýšlel. Sbalil si to málo, co u sebe měl, a navlečený do maskáčové uniformy Kybernetických sil následoval dva agenty v oblecích.

Ronnie procházel kolem letmých úsměvů za přepážkami, kolem hlav, které se zvedaly a zase klesaly k obrazovkám. Kola se odlepovala od asfaltobetonu, podávaly se syntetické vyživovací tablety, aplikovaly injekce s uspávadlem.

Nad severním Pacifikem ho přepadly sny o Reykjavíku. Bleskové výjevy s mrtvolou a vyplazeným jazykem, záplava mentolových cigaret překrývající odbarvenou trvalou. Po probuzení v něm rezonovaly pochvalné křiky neznámých tváří, které se v další minutě rozplývaly v mozkové mlze.

Mířili do Dallasu.

*

A jeho smysly okupoval dupot vojenských bot, tlumené zvuky hlášení a hutná meruňková vůně.

V cimfe stálo vyvýšené lůžko s pevnou konstrukcí z kovových trubek, odkládací regál na oblečení a velký pracovní stůl s několika policemi. Pod patrovou postelí spočívalo v bytelných železných boxech síťářské vybavení. Zeď obložená podlahovou krytinou s dekorem dřeva a odkládací stůl v podobě barelu. Pod tmavě zelenou přikrývkou mu bylo horko.

Myslel na nový byt na periferii Reykjavíku. Na to, jak ranní slunce proniká plastovými roletami a dopadá na matčinu čerstvě pořízenou soupravu se speciálním vojenským zabezpečením. Myslel na čínské tahače okupující nebe, vláčející těžký náklad na zbrusu nové orbitální stanice pro bohaté. Zbytky sešrotovaného kyberpsa na okraji silnice.

Myslel na pach spáleného masa, na čínské nadávky mizející ve vzduchoprázdnu. První dvě varování ignoroval, vypočil se až při třetím, kdy v zátylku cítil bolest. Na ulici zaslechl halasné pokřiky v arabštině. Partička vousáčů se na něj nalepila u krámku s kebabem, v žáru slunce nedokázal rozpoznat jejich obličeje. Drsná černobílá šála mu halila zpocenou neoholenou tvář a umaštěné vlasy schovával pod kšiltovkou, jejíž červenou barvu vyšívalo slunce. V černých brýlích mu běžela navigace s únikovou cestou.

V Soulu ho naládovali nespočtem mikročipů, díky nimž se už nemusel učit cizí jazyky. Překládací program v tom istanbulském horku nešel spustit a písek neustále se usazující v uších ztěžoval komunikaci se základnou. Ten den měl co dělat, aby se z toho labyrintu vůbec vymotal.

*

Vis ve spánku pod víčky kmitaly oči.

Posadil se a prohlížel si ji. Krásná tvář vzešlá ze solidního základu položeného matkou přírodou, za tu dobu vylepšená decentními

plastickými operacemi. Všechno to ale byla originální práce, žádná fušeřina pouličního felčara podle nejnovějšího katalogu s VR hvězdami. Na jedinečnosti trval, operace mu byly jedno, při návrhu vycházel ze vzpomínek na Tokio — na bledý obličej smrtky s nepřírozeně hustými vlasy. To byla originalita, žádná pásová výroba.

Pihy na tváři si Vis nechala, stejně tak malinko kachní rty. Obrisy brady se ale zostřily, oči zvětšily. Nosní linie teď byla dokonalá, působila jako práce designéra. Světlou pleť zbarvovala žlutá žárovka na nočním stolku. Perfektní, profesionálně vyhlazená pokožka bez jediné vrásky. Leskla se jako zrcadlo. Nikdy nezakusil žádnou jinou, takže nevěděl, jaké to je probudit se vedle jiného obličejce než manželčina. Ta uniformní krása nových tváří ho ale stejně nelákala. Kromě Vis myslel už jen na onu bledou tvář smrtky.

Ronnie vstal a nahý přešel po chladné podlaze do koupelny. Vyčistil si zuby a ústa vypláchl ledovou vodou. Za okénkem viděl armádní pick-upy, spěchající vojáky v maskáčích a zavírající se třímetrovou bránu s drátem napuštěným elektřinou.

Svit točících se očí v zrcadle ho málem vyděsil.

*

Oblékla si obyčejné tmavě zelené tričko a nasoukala se do jeho vojenských kalhot; na její štíhlé postavě trochu visely. Vyrazili si na procházku po betonových uličkách mezi sklady, garážemi, ubikacemi a generálním štábem. Kráčeli po vlhkém betonu, který na pražícím slunci rychle schnul.

Za těch deset let toho už spolu zažili mnoho: vzpomínal na dovolenou v Madridu, jak stojí před budovou Metropolis a s úsměvem se hrbí nad šálkem horkého čaje. Ronnie uhýbal davům turistů a snažil se ve vhodné chvíli zmáčknout spoušť. Podrážděně přitom sledoval policejní drony, které pár metrů nad zemí střežily celý bulvár.

Během procházky probírali její zaměstnání. „Američani pro tebe určitě něco najdou. S tvými schopnostmi o tom nepochybuju. Možná bysme mohli pracovat i na stejný základně...“ Naproti nim si to štrádoval kybernetický důstojník s nereálně širokou čelistí a Ronnie poslušně zasalutoval. Vis svému muži stiskla ruku.

Bylo to už sedm let, co ho naverbovala armáda a on po pár letech flákání se v Reykjavíku a plnění kšeftů na Síti vyrazil zase do světa. Tentokrát už s novomanželkou, se kterou si řekli ano v jeho domovině. Byl jí vděčný, že nijak nelpěla na svatbě v Tokiu. Těch pár známých za nimi přiletělo na Island a společně pak slavili celý týden.

Vis se kvůli práci průběžně vracela do Tokia, zatímco on dřepěl doma zapojený do Síte. Když přišla nabídka od Američanů, moc dlouho neváhal. Armáda jeho životu dala řád a smysl, který mu od událostí v Hašimě tolik chyběl. Vis kvůli němu nechtěla hodit za hlavu svou těžce vydřenou kariéru v Hellu, nakonec se mu ale podařilo s Američany vyjednat ucházející podmínky; Visiny předešlé aktivity budou zapomenuty, pokud odtěd bude přijímat jenom zakázky schválené ministerstvem obrany.

Po několika vzrušených debatách souhlasila. Moc se toho pro ni nezměnilo, plat měla dobrý a její reputace v Hellu rovněž neutrpěla. Největší změnou bylo cestování, jelikož kromě Tokia plnila mise i v zahraničí. Díky stejnému zaměstnavateli ale neměli problém zajistit si společný čas, takže nakonec byli spokojeni oba.

Sluneční paprsky sápadající se zpoza bouřkových mračen se od její sametové pokožky odrážely jako od skla.

*

Jednotlivé dny týdenní dovolené probíhaly podle jednoduchého scénáře. Ráno posnídali s ostatními vojáky v kantýně, u plechového stolu, čerstvě otřeného po předchozím strážníkovi. Pak si zacvičili v posilovně, načež je vedro vyhnalo do kilometr dlouhého

bazénu, který v místě největší hloubky dosahoval skoro čtyřiceti metrů. Zařízení v něm filtrovalo slanou vodu. Poté se v pokojové sprše, pod hustými proudy vody pomilovali a zašli si na oběd. Odpoledne vyrazili na výšlap po místním uměle vysázeném lese, který armáda kvůli výcviku zachovávala nedotčený, což v tom vedru vyžadovalo spoustu úsilí. Večeřeli na okraji bazénu nebo na mechem porostlém kopečku s výhledem na cvičiště. Na rozhraní písku udusaného od vojenských bot a čerstvě zalité trávy se leskly měsíční paprsky.

Za posledních výkřiků velitelů ženoucích vojáky do ubikací si Vis lehala na záda do mechu a hladila ho po nakrátko zastřižených vlasech. Její stehna ho hřála na tvářích a ruce mačkaly pevný zadek.

Když bylo po všem, povídali si. Ona se k němu tiskla a naslouchala mu, a on naslouchal jí. Pokaždé ho pevně objímala a on ji do ucha šeptal, jak moc ji miluje.

*

Poslední společný den se probudil jako první, pootevřenými ústy mu dýchala do ucha. V žáru slunce se místo snídaně vydal rovnou do bazénu, byl nervózní, ale nevěděl proč.

Po cestě zpátky, kdy jen v kraťasech a s ručníkem kolem krku nechával paprsky, aby mu osušily kůži, narazil na kolegu z mise v Turecku. Voják ho zavedl do potravinového skladu, kde mu podstrčil přepravku s ovocem a sáček s čistými energetickými pilulkami bez škodlivé syntetické náplně. Pak nechal pozdravovat Vis, poplácal Ronnieho po zadku a odběhl na cvičení.

Stín nervozity se během společné sprchy vytratil a Ronnie naslouchal obdivným slovům manželky, chválící mu dokonalé opálení od tureckého sluníčka, zapečetěné dodatečnou vrstvou amerických paprsků. Bledou islandskou plět nahradilo vzezření blízkovýchodního štíhlého muže, čerstvě oholeného, přesně podle armádních předpisů.

Ze snů se za ten týden postupně vytratily arabské nadávky, ozvěny výbuchu lámajícího železobeton a škvařícího kůži. Zbyly jen ozvuky z Koreje, podvědomá vize výměny vstupu a nepřirozeně ostrý zrak systému Winterman, vůně sójové omáčky...

*

Došli až na konec olbřímího areálu, střeženého tak pečlivě, jako kdyby tu žila sama prezidentka. Ronnie se z pozorovatelný díval na vyprahlou poušť a obrysy dallaských mrakodrapů. Dva strážníci je nechali o samotě a Vis od neprůstřelného skla a změti blikajících ovládacích panelů přešla do stínu. „A je zase konec,“ řekla.

„Věděli jsme, že máme jen týden,“ opáčil Ronnie a po mřížkované železné podlahovině udělal dva kroky. Stála k němu zády.

Vzduch ochlazovala klimatizace, na prohřáté pokožce Ronnieho nepříjemně zábl.

„Proč to pokaždý uteče tak rychle. Mrknutí oka a zase mi zmiříš ze života.“

Spočinul na ní pohledem; úzkostně se objímala pažemi.

„Pojďme odtud,“ zachraptil. „Je mi zima.“

*

Seděli na kopečku pod žhnoucím sluncem a Vis si tiskla kolena k bradě, vánek jí cuchal vlasy vyčesané do výšky. Paprsky zesvětlovaly tmavý námořnický odstín loken.

„Jsi všechno, o čem jsem kdy snil,“ řekl.

„Já vím,“ odpověděla potichu. „Vždycky se bojím, že další mise bude ta poslední. A že mi na tomhle světě pak už nezbyde nic, pro co žít.“

„Neboj,“ zavrtěl hlavou. „To bych ti neudělal.“

Zprudka se nadechla a přitáhla si ho k sobě. „Pojď ke mně, láska. Obejmi mě, prosím...“

Jak do ní pronikal, pevně ho tiskla v náručí, dlaní ho hladila po šiji a šeptala mu do ucha milostná slůvka. Bledé oči se jí leskly žalem. Když si oblékala kalhoty a on se soukal do maskáčových kraťasů, zahlédl v dálce postavu, která si to rázovala přímo k nim přes opuštěné cvičiště. Byl to rychlý důstojnický krok, vypilovaný léty praxe a zapsaný hluboko do svalové paměti. Vojenská čapka vrhala stín na ostře řezanou vrásčitou tvář s přimhouřenýma očima.

„Zvedej se,“ pobídl Ronnie Vis.

„Je to ten, co si myslím?“ zeptala se, když jí pomáhal na nohy.

„Nejspíš.“

„To ale znamená, že —“

„Vím,“ skočil jí do řeči a zamračil se. „Věděli jsme, že přijde. Od začátku jsme to věděli.“

*

S rukama složenýma v klíně se ohlédl k nekonečné hradbě táhnoucí se kolem areálu, zpoza níž vyčnívaly řídicí věže a kabiny pozorovatelů.

Na zadní sedačce pick-upu s ním seděl Van Dalen. Pár akcí už spolu sfoukli, a i když o něm Ronnie skoro nic nevěděl, bylo mu jasné, že nadporučíkova přítomnost pro něj znamená problémy. „I proto jsme tě poslali do Koreje,“ odušil Van Dalen, „a dali ti týden volna s manželkou.“ Hovořil monotónně a stroze. Vojenská úspornost mu proudila v krvi. Na uniformě měl nášivky Vesmírných sil a hodnost. Ronnie byl seržant a po kariérním žebříčku postupoval podle svého mínění až příliš pomalu. „Popoplujem,“ oznámil Van Dalen a naklonil se k řidiči. Ten sešlápl plyn na podlahu.

„Ta nová orbitální stanice,“ začal Van Dalen, aniž se na Ronnieho podíval.

„Bílá čarodějnice od Číňanů?“

Muž souhlasně zabručel.

„Ta jejich hybridní válka a rozpínavost už překročily meze. Poslední kapkou byla blokáda Taiwanu a dokončení Čarodějnice. Ty svý kecý o posvátnosti země pro všechny čínský lidi si můžou strčit do prdele. Tohle už je čistokrevná válka.“

„Proč myslíš?“

„Stanici provokativně vyslali do našeho kosmickýho prostoru, a ještě mají tu drzost nás obviňovat ze snahy vytvořit unipolární svět a z toho, že vnucujeme náš diktát celýmu světu, místo abysme spolupracovali.“ Van Dalen si pohrdavě odfrkl. „Snůška keců. Jestli se jim povede obsadit Taiwan, a do toho ještě vyhrajou na orbite, můžeme to tu zabalit a začít se učit čínsky.“

„Copak tam nemáme obranný satelitní val?“

„Přitáhli to kosmoplánem a proti němu jsou nějaký satelity bezmocný.“ Van Dalen se podíval na Ronnieho, a když si všiml jeho výrazu, pokračoval: „Kosmoplány vznikly na bázi raketoplánů, ale díky úpravám dokážou táhnout obrovský náklady. Jsou to vlastně takový moderní vesmírný tahače.“

„A co já s tím?“

Van Dalenovi zaškubalo víčko.

„Pojedeš na základnu Vesmírných sil — Tali.“

„Na Aljašku?“

„Přesně tak, až na úplnej konec Aljašky. Doufám, že ti nevadí zima.“

Chloe

V Curychu právě vládlo období dešťů, takže lilo jako z konve a Chloe měla kšiltovku už celou promočenou. Počasí v Evropě se během posledních pár dekád změnilo na střídání období extrémního sucha a přívalů dešťů a záplav. Přihnala se obručemi vlakem ultralightem a přečpaným peronem se prodírala davem k taxíku. Impregnovaný tlustý černý bomber to v tom lijáku už začínal vzdávat.

Přehodila si v puse žvýkačku a prostředníkem posunula pilotky blíž ke kořenu nosu. Adresu měla zapsanou v hlavě a záměrně se pohledem vyhýbala odrazu v nádražním průchodu, protože věděla, že ty krátké rozčuchané modré vlasy, deroucí se zpod černé kšiltovky už nutně potřebují sprchu.

Poslední týdný marně hledala nějakého sólokapra, o kterém by mohla napsat, a její zaměstnavatelé v *New York Journal* už začínali být nervózní. To, že si z ní ostatní investigativní novináři kvůli tomu utahovali, jí na náladě taky moc nepřidávalo.

O to víc se upínala k myšlence na tuhle práci. Ve zprávě nestálo nic konkrétního, ale styl, jakým jí její autor sepsal, jí ihned zaujal. Už jenom ta schůzka tady v Curychu jí přišla divná.

Z kapsy kožených džín vytáhla novou žvýkačku a tu starou vyplivla do nejbližšího pojízdného koše. V duchu nadávala, když jí sprška z okolo projíždějícího vozidla zašpinila nové bílo-modré tenisky.

Když pak v kabině autonomního taxíku nahlásila adresu a stroj se vznesl do vzduchu, přepadly jí myšlenky na domov. Od osmnácti byla pryč z baráku a posledních sedm let pracovala pro *Journal*, díky čemuž se mohla pyšnit druhou generací firemního paměťového čipu. Vzpomínala, jak pár let po útěku z domova bydlela u tety — rokenrolové bohyně Kim Hunter — a jak od té doby neviděla ani jednoho z rodičů.

Teď jí bylo třicet a o rodičích věděla jen to, co jí vyprávěla teta: otec před deseti lety opustil korporátní kariéru a stáhl se do ústraní. Matka se stala realitní šéfkou ve svém rodném Vancouveru a oba žili odděleně. „Měla bys jim zavolat,“ zněl jí v hlavě tetin chraplák, „dělají si o tebe starosti.“

„Že tys jim zase všechno vyslepičila?“

„Promiň,“ opáčila Kim s naprosto nepřesvědčivě omluvným tónem.

„Z toho tvýho porušování slibů, teto, budu mít jednu infarkt.“

Stěrače za předním oknem kvílely, jak se ze všech sil snažily odhrnout proudy vody, a kabina vozu páchla dezinfekcí. Chloe

vyhlédla z okna, na starou kamennou zástavbu postupně přecházející v moderní mrakodrapy, mezi nimiž se jako horská dráha stáčely tunely městské dopravy. Úplně nahoře nad nimi se táhly nekonečné mnohaproudové vzdušné dálnice.

Mysl předčítala adresu.

Altweg 1402, Zürich.

*

Jako jedna z možností se nabízel, že robot je porouchaný. Bílá plastová hlava sebou cukala ze strany na stranu a malé displeje nahrazující oči červeně blikaly. Rozhlédla se po prázdném bytě za robotem a ještě naposledy se otočila k ranveji, z níž právě odlétal taxík. Napadlo ji, že je to celé jen zvrácený vtip některého kolegy. Že tu někde číhá kamera a všechno to živě vysílá do centrály v New Yorku, kde se všichni můžou potřhat smíchy.

„Hej,“ zamávala té hlavě před neexistujícím nosem, „Chloe Hunter. Říká ti to něco, ty skopová hlavo?“

Vrazila ruce do hlubokých kapes bomberu a sledovala, jak stroj znehybněl. „Slečna Hunter,“ oznámil robot. „Jste očekávána. Račte dál.“

Chloe ulpěla pohledem na malém reproduktoru, který měl stroj místo úst, načež zaplula za prosklenou stěnu. Hukot deště a dopravy utichl.

Sundala si kšiltovku a oklepala ji, volnou rukou prohrábla vlasy, zatímco sprška dopadala na holou betonovou podlahu. V bytě se svítilo, kromě bílých zdí natřených latexem tu však Chloe nic neviděla. Byt měl tři místnosti, jednu malou a dvě velké. Prázdným obloukem přešla do té druhé a pohledem se zastavila na malé černé krabici ležící přesně uprostřed místnosti. Udělala dva kroky a zařízení se aktivovalo.

Postava měla na hlavě prostou podlouhlou masku a z ramen jí splýval dlouhý plášť; kvůli hologramové modré Chloe nevěděla, jakou má oděv ve skutečnosti barvu.

„Když dovolíte,“ založila si silueta ruce na prsou, „rád bych vám poděkoval, že jste se schůzkou souhlasila. Nabídl bych vám místo k sezení a nějaké občerstvení, jak ale vidíte, podmínky jsou dosti bojové. Snad se nezlobíte.“

„Kdo sakra jste?“ Dráždilo ji, že neznámý používá měnič hlasu. „Ve zprávě jste psal, že pro mě máte sólokapra, kterej se týká současných kosmoválek.“

„Ano, ano,“ přitakal hologram. „Z bezpečnostních důvodů vám, alespoň prozatím, nemůžu vyzradit svou totožnost. Kdyby se tento rozhovor dostal na veřejnost, následky by byly katastrofální.“

„Katastrofální pro koho?“ frkla.

„Poslouchejte, Chloe, vím toho o vás dost na to, abych si byl jist, že jste pro tuhle práci ta pravá.“

„Vážně?“ Dospěla k názoru, že nejlepší bude zachovat kamenou tvář a zbytečně tomu cizinci neukazovat víc, než je nezbytně nutné. Soustředila se na záhyby jeho pláště, na lesklé rukavice a tmavé úzké hledí, připomínající to ve svářecích helmách.

„Vážně. Ví, že jste pomohla na světlo tomu skandálu v Indii. Únik plynů, jenž si vyžádal statisíce obětí. Váš článek, ač si to možná sama nemyslíte, se stal legendou.“

Sevřela rty v tenkou linku.

„To, jak jste získala interní data společnosti Houtu, byla mis-trná práce. A nebojte, o té krádeži jüanů samozřejmě pomlčím. Ostatně věřím, že za tu dřinu si ty peníze zasloužíte, a pro Houtu je to kapka v moři. Tajemství vašeho společníka je u mě rovněž v bezpečí.“

Chloe mlčela, jen klouby jí bělaly, jak zatínala pěsti.

„Už jsem podnikl potřebné kroky, včetně financování pátrání. Díky vašemu jménu a mým prostředkům byste neměla mít problém se sháněním kontaktů.“

„Poslouchejte, já —“

Cizinec mávl rukou a ve vzduchu před ním se zobrazila orbitální stanice sférického tvaru. Chloe četla nápis v čínštině: BÍLÁ ČARODĚJNICE. Stanice byla obsypaná fotovoltaickými články.

Čarodějnice dávala všem jasně najevo svou dominanci — nepřekonatelný technologický pokrok demonstrující sílu a vyspělost.

Představovala nový svět, symfonii opěvující lidskou genialitu.

„Teď musíme probrat váš úkol.“

„Jestli se nepletu,“ skočila mu do řeči, „Bílá čarodějnice umožňuje vstup jen vyvoleným. Tě nejvybranější společenské smetánce. A nejspíš i hlavním vojenským stratégům a vesmírné armádě.“

„Správně. Vaším úkolem bude odhalit její původ a okolnosti jejího vzniku.“

„Co tím přesně myslíte?“

„Během konstrukce byla porušena snad všechna lidská práva, zahynulo nespočet lidí a další zmizeli neznámo kam. Stanice také zasadila zdrcující rány naší planetě. Jaké, to bohužel nevím.“

„Hádám, že do otázky původu řadíte i autory Čarodějnice.“

„Správně. Nikdo neví, kdo ji vlastně sestrojil. Ze své pozice máte téměř neomezené možnosti, Chloe. Závidím vám. Využijte je na maximum.“

Když se na postavu podívala, nedokázala uhádnout, oč jí vlastně jde. Nakonec to ani nebylo důležité, při myšlence na článek takového rozsahu jí nedočkavostí běhal mráz po zádech.

Lov začíná.

Kaidan

Kaidanovi se zdálo, že se zase brodí v té ropné břečce, po kolena uvězněný v toxickém odpadu, a v záplavě pomalu se potápějících barelů se snaží najít nepoškozené boxy s agregátory. Pásky, které mu na obličej držely ochrannou masku, řezaly do kůže a ruce v ochranných rukavicích obalené hustou mazlavou tekutinou těžkly. Když se rozhlédl, viděl pár dalších chudáků, jak se tak jako on snaží nalézt elektrocentrály, díky nimž přežijí další týden.

Jedovatá pára linoucí se z ropného rybníku halila slumy jako ranní mlha. Stranické informační hlášení o naplnění denních

pracovních norem přehlušovalo všechno ostatní a odpadová vznášedla vyklápěla zadní vrata a vypouštěla další várky toxinů.

Někdo ho chytil za rameno.

Pokusil se vysmeknout, ale nemohl. Chyběla mu rychlost a čím víc sebou škubal, tím hlouběji zabředal. Cítil, jak se za ním žhaví elektrický bičík, a stisk, stisk na rameni neustával.

Vymrštil se z hamaky, jako by na něj vychrstli vědro studené vody, lapal po dechu, pral se s tmou, pěstmi boxoval do moskytiéry.

Vedle někdo ze spánku podrážděně zamručel. Promnul si oči a svezl se zpátky do vyhřátého polštáře. Pořád to sevření cítil, nejradši by něco roztřískal, aby ze sebe to napětí dostal.

Poslepu zašmátral v kapse u kalhot a vytáhl cigáro, s cvaknutím odklopil víčko zapalovače a hned nato před sebou spatřil strop z překližky, síťovinou rozdělený na malé kosočtverce.

Než vstal, vykouřil dvě cigarety. Pak přes sebe přehodil kabát a opatrně, aby nikoho nevzbudil, se vyplížil ven. Prošel kolem plastových židliček zachráněných ze skládky, pořád ještě špinavých, a vajgl típl do popelníku pod černým igelitovým oknem. Komáři takhle nad ránem pořád bzučeli jako o život.

V Mexiku to ale bylo horší, tam ho po ránu budila střelba a křik konfedačních jednotek nutících ho schovat se do krytu. Když měl smůlu a nebyl dost rychlý, schytl přitom pár ran teleskopem. Cesta do Hongkongu ho sice stála to málo, co si dokázal našetřit, neustále si ale opakoval, že se rozhodl správně.

Nasadil si masku a s prvním náznakem rozbřesku vyrazil překližkovým bludištěm pryč. Ještě předtím se ale postříkal další várkou repelentu, jinak by ho ti komáři sežrali zaživa. Ze všech těch sraček, ve kterých žili a množili se, už zmutovali do podoby jakýchsi okřídlených upírů. Když se k člověku přisáli, bolelo to hodně a dlouho. V místě vpichu se pak objevila taková divná puchýřovitá vyrážka.

Vyhýbal se prádlu zavěšenému na šňůrách, překračoval splašky tekoucí uprostřed cesty a přitom zdravil kolemjdoucí. Zanedlouho

dorazil k plastovým dveřím potřísněným ropou. Pětkrát s přestávkami zaklepal a minutu a půl čekal.

„Kaidan Korg,“ pozdravil ho plešatý černochoch v blůze z hrubé látky.

Připili si deckou svařeného alkoholu a zabředli do každodenní konverzace.

„Potřeboval bys oholit,“ ušklíbl se na něj černochoch, „nebo se ti v tom usaděj blechy.“

„Ty, Zabaku,“ ignoroval poznámku Kaidan, „nevíš, kde by se dala sehnat skalární jednotka SW-C1?“

„K čemu ji potřebuješ?“

„Škvára. Slyšel jsem, že se dá výhodně střelit.“ Prsty v bezprstých kožených rukavicích bubnoval o plastový zahradní stolek.

„SW-C1 říkáš... ty jsou dost vzácný.“

„Právě proto se ptám tebe.“

Zabak vstal a místnůstkou přešel k plotně, aby si dolil.

„Už dlouho jsem o žádný céjedniče neslyšel. Musel by ses poptat v Běčku.“

„Myslíš, že někdo bude vědět?“

„Slyšel jsem, že do města přijela stranická inspekce,“ pokrčil Zabak rameny, „a ty tyhle skalární jednotky používaj.“

„Inkvizitoři?“ zamračil se Kaidan.

„Se stáákama.“

„Do píči. To nebude lehká fuška.“

„Nikdo netvrdil, že bude.“

*

Zasviněné masivní boty, hrubé pracovní kalhoty a blůza, a ušmudlaný kabát, který původně byl tmavě modrý a vínový, ale teď kvůli okolní špíně skoro černý jako zbytek oblečení. To všechno musel znova pořádně vystříkat a vzít s tím i černé rovné vlasy spadající mu k ramenům — jinak by byl do hodiny posetý boláky.

Tentokrát tu hodně páchly chcanky, víc než normálně, a biofluorescenční pruh světla nad papírovým vchodem ozařoval nánosy špíny, z nichž by člověk z města jen při pouhém pohledu chytil žloutenku.

Letmo pozdravil mechem porostlého starce sedícího na židličce a z vaku uloženého v hamace vystrachal pistoli. Dlouhá černě natřená hlaveň, protiskluzová rukojeť a zásobník se třemi střelami navíc. Zastrčil zbraň za opasek a vyrazil.

Bylo hrozné dusno, a když vycházel ze slumů, rozpršelo se. Periferie Hongkongu zahrnovala kromě slumů i Šedou zónu, kde zamořená obydlí přecházela v samotnou metropoli. Průmyslová centra korporací se tu mísila s pochybnými bary, nelicencovanými krámky s rozmanitým zbožím a na místo mířili jak kravatáci, tak vydědenci ze slumů.

Kaidan zahnul vpravo a kolem kopulovitých budov s malými okýnky pokračoval k jedinému osvětlenému vchodu, nad kterým do rytmu tlumeného techna pulzoval zelený neon — k Běčku. Šel rychle, ze zvyku kontroloval temná zákoutí a očima zkoumal kolemjdoucí; zvláštní pozornost věnoval opaskům a případným zbraním.

Děšť hlídačovým pláštěm nepronikl díky impregnaci, a ne kvůli špíně jako v případě Kaidanova kabátu.

„Máš zbraň?“ zahučel tlustoch v čapce a odplivl si. Kaidan podrážděně přikývl a odevzdal pistoli. „Vyzvedni si ji, až budeš odcházet. A hele,“ zvedl hlídač varovně opuchlý prst, „nechci žádný potíže, je ti to jasný?“

„Neboj, amigo. Nehledám potíže.“

Kaidan pětimetrovým tunelem zamířil k posuvným dveřím.

Plavba

Robitron se skláněl k letadlové lodi, na jejíž ranveji už Ronnie dokázal rozeznat tryskáče odlepující se od povrchu s pomocí nejnovějšího elektromagnetického katapultu. Kolem běhali panáčci

v oranžových vestách a helmách a máváním a světelnými signály robotron navigovali na přistávací plochu označenou velkým písmenem R.

Když otevřeli dveře, do uší je praštil doznívající hluk vrtulí. Ronnie seskočil a příkrčený následoval muže ve vestě. Vzápětí se vedle něj objevil i Van Dalen. Za zády slyšel skomírající motor a poslední výdech vrtulí. Posunul si batoh na zádech.

„Teď jsme zhruba na úrovni kanadské Victorie, ale pořád se posouváme,“ vykládal Van Dalen. „Už když ten jejich vůdce nastupoval do úřadu, měli jsme obavy, protože nikdo vlastně neměl páru, co si myslí. Dokonce ani sami Číňani. U nich totiž nemůžeš nic říct, aby tě hned nesejmuli. Po upevnění moci v posledních letech ale bylo hned jasné, že jeho plány budou hodně ambiciózní. Když jsme v pacifický válce ubránili Taiwan, oni se z toho poučili a napříště se pořádně připravili, aby znova neopakovali ty samý chyby. Po tom co zrušil politbyro, všichni už bili na poplach. A asi tě nepřekvapí, když řeknu, že se obklopil samýma příkyvovačema, což je nejlepší recept na to, aby ztratil jakékoli kontakt s realitou.“

Ze stínů se vynořila postava s tmavě modrým baretem a pokynula jim, ať ji následují.

„Loajalita vůči vladaři se stala hlavním kritériem výběru do nejvyšších pozic, ostatně jako už několikrát v týchle zemi. Kdo je nespokojený, ten drží jazyk za zuby, protože se bojí represe. Bylo jen otázkou času, než dojde k rozhodnutím, k jakým došlo. Centrální bezpečnost, jak tomu říkaj, se stala hlavní prioritou moderní Číny. Většina zdrojů míří do technologií a armády. Naštěstí pro nás se jim ale vymstila politika jednoho dítěte, takže maj obří sociální výdaje, což ostatní oblasti omezuje. Čas zkrátka nebyl na jejich straně.“

Scházeli po plechových mřížkovaných schodech a Ronnie musel sklopit hlavu, aby se nepraštil o rám dveří.

„Tady si dávej bacha, ať se v tom šeru nepřerazíš.“

*

Otravně bílé světlo stropních žárovek ho nutilo každých pár metrů přivírat oči. Loď páchla mořem, olejem a potem. Všude se ozýval šepot posádky. V konferenční místnosti sedělo asi osm lidí a o něčem se tlumeně dohadovali. Málokdy někdo zvýšil hlas nebo změnil výraz ve tváři. Námořnictvo, pomyslel si Ronnie. Na stěně před sebou viděl složitou změt vojenských map a nekonečně mnoho souřadnic. Vypadalo to jako síťový plán, ale jenom trochu.

Černoška v maskáčích seděla u notebooku a na očích měla kyberprostorové brýle. Van Dalen něco řešil s námořnickým poručíkem.

Vojačka jako by v zátylku ucítila Ronnieho pohled a otočila se. „Sedej,“ přikázala mu. „Ty jsi Ronnie Luck. Věk: dvacet sedm let?“

„Správně.“ Nervózně se posadil na černou konferenční židli z plastu.

„Poskytovala jsem ti krytí při operaci v Berlíně. Boření třívrstvého sovětského firewallu s dodatkovou ochrannou.“

Ronnie ji pozoroval s pootevřenými ústy.

„Rita,“ představila se. „Pamatuješ?“

„Jasně,“ zalhal. „Sovětskej firewall.“

„Musela jsem nakonfigurovat ten dvoučipový soft, jinak by se tyhle systémy nikdy nepřizpůsobily té poslední aktualizaci. Odkdy děláš s nadporučíkem?“ sjela pohledem k Van Dalenovi. „Vesmírníci jsou hrozný pošuci.“

Ronnie bezděky přikývl.

„Ozvi se mi někdy,“ utrousila Rita.

„Cože?“

„Však víš...“ Mrkla na něj a otočila se zpátky k notebooku, protože Van Dalen končil rozhovor s poručíkem.

„Ty ji znáš?“ zeptal se Van Dalen v další místnosti. Nižší strop a dvě řady počítačů, uprostřed hologramový projektor.

„Prej jsme spolu dělali v Berlíně.“

Van Dalen projektor zapnul a před Ronniem vyskočil obraz svalnatého chlápka s mohutnou čelistí a býčí šíjí. Měl černou bradku a huňaté obočí.

„Kdo je to?“

„John Anderson. Tvrdej, ale férovej mariňák, kterej sloužil v mnoha pozemních posádkách a během posledních dvou let opakovaně žádal o přeložení k nejdůležitějším operacím. Neměli jsem pro něj využití, to se teď ale mění. Má pár genetickéjch úprav a armádně vylepšenej zrak.“

Van Dalen stiskl tlačítko a muže nahradila černovláska.

„Aurora Goto. Zcestovalá operativní důstojnice s rozsáhlou sítí kontaktů. Jedna z adeptů na ředitele rozvědky. Výrazně geneticky modifikována za účelem dosažení co nejlepších výsledků.“

Ronnie bez hnutí hleděl na zelenkavé oči v bledé tváři.

„Proč já, Dalene?“

„V podobných operacích máš nejvíc zkušeností. Myslíš, že někdo od kybernetáků někdy položil na lopatky největší korporaci světa?“

„Radši bych o tom moc nemluvil,“ zamručel Ronnie.

„Ptal ses, tak odpovídám,“ pokrčil Van Dalen rameny.

„Odpovíš mi taky teda na to, proč tu vlastně jsem a proč mi ukazuješ tým?“

„Infiltrujete Bílou čarodějnici. Potřebujeme data, a potřebujeme jich hodně. Vůbec nevíme, co se na tý stanici odehrává, kdo tam je a co tam dělá. Všechny naše pokusy o špionáž skončily neúspěchem. Víme, že tam pravidelně odjíždí vybraní jedinci, ale jediný, co můžem dělat, je monitorovat jejich pohyb mimo Čarodějnici. K výslechům nikdo dobrovolně nepřijde, a pokud bychom začali se zatýkáním, hrozí přinejmenším diplomatické *faux pas*, v nejhorším odliv peněz na východ, a ještě větší izolace stanice. O hrozbě ozbrojeného konfliktu ani nemluvě.“

„Nevíme zkrátka nic,“ povzdechl si Ronnie.

Van Dalen sotva patrně zavrtěl hlavou.

„Určitě jste vybrali toho správného?“

„Určitě,“ odpověděl nadporučík s kamennou tváří. „A ty to neposereš.“

Ronnie se podrbl ve světlých vlasech ostříhaných na ježka.

„A dostat se tam máme jak?“

„Z Aljašky poletíte raketoplánem pod falešnými identitama. Goto už tam čeká, Anderson je stejně jako ty na cestě.“ Van Dalen sáhl do náprsní kapsy a vytáhl malý postříbřený čip. „Tumáš, tohle budeš potřebovat.“

Ronnie zblízka zkoumal neurokonektor na jedné straně a oblé úložiště na straně druhé.

„Biosoft?“

„Správně. Anderson a Goto už jsou v obraze. Než dorazíme na Aljašku, ponoř se do toho.“

*

Ronnie se usadil v kanceláři techniků a těsně před ponorem ještě stihl zavřít oči. Náběh byl pomalý, až ho to skoro nudilo. Detailní proud faktů, dat a lineárních obrazců, složka převyprávěná strojovým hlasem programu. Případal si jako na kurzu základní přípravy, seděl v lavici a unavený poslouchal vojenskou hatmatilku s prezentací, učil se fakta a snažil se je uchovat v hlavě do další zkoušky. Ostatní branci stejně jako on zívali a snažili se udržet otevřené oči, aby nemuseli běhat kolečka navíc kolem ubikací.

Otevřel oči a biosoft vytáhl. Tělo měl z té nudy celé ztuhlé a chtělo se mu spát. Mozek se snažil zapamatovat si všechno, co právě vstřebal, a uložit informace někam, kde zůstanou déle než do zítřejšího rána.

U přenosu informací z biosoftu bylo klíčové prvních pět hodin neusnout a snažit se všechno si opakovat. Když jste to zvládli, mozek si data zařadil vedle vlastních vzpomínek. Ronnie Luck věděl, že zanedlouho už si bez přemýšlení vybaví detailní popis života svého falešného já a bude ze sebe moct chrlit podrobnosti o svých fiktivních studijních letech, politických názorech, životních postojích, stejně jako detaily vztahu ke svým dvěma kolegům. Tedy za předpokladu, že se ho někdo zeptá — a on se vždycky někdo zeptá.

Vyšel na horní palubu, pořád v maskáčích, a těch dalších pět hodin chodil sem a tam, dokola si opakoval informace z biosoftu a pozoroval startující letadla. Zvuk vln lámajících se o trup lodi ho uklidňoval a chladný vítr odpuzoval spánek.

„Nazdar, Ronnie,“ ozvalo se mu za zády, zrovna když hleděl k nebi a přemítal, jak moc mu chybí rací skřek. „Van Dalen pro tebe posílá. Prej mu máš vrátit ten biosoft.“ S drzým úšklebkem a rukama založenýma v bok na něj hleděla Rita, tentokrát bez brýlí.

„Sorry,“ usmál se omluvně. „Zapomněl jsem na to jako na smrt.“

„Taky vzkazuje, že jestli už seš ready, tak za ním máš přijít.“

Ronnie kývl. „Tak jdeme.“

Gin

„Slečna Hunter?“

Štíhlý dlouhán v tmavě modrém obleku se nad ní vypínal jako chrlič. Jeho špičaté boty mířily do stran a chlupaté ruce se zlatým řetízem se ukrývaly v kapsách. Zpod povislých víček ji propichovala nedůvěřivá očka. Nos měl muž nepřírozeně dlouhý a úzký a hustý afro účes na hlavě vůbec nesesedl k jeho aristokratickému obličejí.

„Spooky,“ představil se, jako by ho to otravovalo. „Těší mě.“

*

Moc toho nenamluvil.

Na sedadle spolujezdce ve staré důchodcovské limuzíně se Chloe cítila nesvá. Oknem pozorovala padající sněhové vločky a záplavu autonomních vozidel kolem. Chlap za volantem nemluvil, místo toho zásoboval kabinu kouřem z útlého doutníku. V rozhalence, z níž se mu draly chlupy, zahlédla těžký zlatý řetěz. Londýn se od posledně vůbec nezměnil. Řady dvojdomků z červených cihel, identická sídliště, mrakodrapy finančního centra,

chátrající dělnické byty — nyní využívané jako útulky pro chudé —, a všude ten divný pocit odtazítosti a rezignovanosti.

Po událostech před deseti lety se Síť proměnila v datový divoký západ a při pohledu z okna jako by to Chloe v ulicích Londýna cítila. Lidé místo obyčejných virtuálních brýlí nosili ty se zvláštním zabezpečením a neustále kontrolovali rozhraní, jestli na ně náhodou někdo neútočí. Všude byly cedule odkazující na nejbližší terminál, kde se můžete za přísných podmínek a extrémního zabezpečení v klidu připojit. Velký bratr vás však sledoval nejenom na Síti, Chloe nemohla přehlédnout vysoké černě natřené železné stožáry obsypané sledovací technikou. Tíživá atmosféra totálního dozoru tu na ni dýchala na každém kroku.

„Upřímně mě překvapilo, když jste mě kontaktovala,“ řekl muž se silným essexským přízvukem.

„Proč?“

„Už dlouho jsem v důchodu. Většina lidí na mě zapoměla.“ Vytáhl doutník z úst a držel ho mezi prsty na volantu. „Těm penězům jsem ale nemohl říct ne.“

„Nezeptáte se mě, jak jsem na vás přišla?“

„Jsem profesionál, neurážíte mě.“

„Patřil jste ke Gringovým hochům?“ Směřovala tu otázku k tetování na pravém hřbetu dlouhánovy ruky. Velké G v květinovém poli.

„Ne, že by vám do toho něco bylo.“ Zřejmě se nad tím zamyslel. „Ale ano. Patřil.“ Prosvištěli dálničním podjezdem, kolem stanového městečka a vykřičené čtvrti. „Pijete gin?“

„Piju všechno.“

Změřil si ji pohledem.

Odvrátila obličej ke sněhové břečce na okraji silnice. Zaúpění spojky při přečazení.

*

Spookyho byt se nacházel na sídlišti, které sestávalo z kovově šedých rezavějících staveb naskládaných na sebe bez ladu a skladu.

Auto nechali v podzemní garáži a výtahem sjeli do chodby obložené pozinkovanými plechy. Masivními bezpečnostními dveřmi vešli dovnitř. V místnosti byla taková zima, až jim pára stoupala od úst. Hučící sodíkové lampy z ulice nahradilo panelové osvětlení, které ale ozařovalo jen půlku bytu. Spooky si na rohožce očistil boty od sněhu a stiskl vypínač. Odněkud ze stěny, taky potažené plechem, se ozval mechanický rachot a do místnosti začalo proudit teplo. Za sebou Chloe uslyšela tlumené cvaknutí magnetických západek.

„Posadte se,“ vybídl ji, zatímco z ponku zavaleného technikou vytahoval láhev ginu. Zaujalo ji rozložitě zařízené s bílým hrnatým monitorem, které se podobalo radiostanici. Vypadalo to, že se v něm před chvílí někdo hrabal; kolem se povalovaly šroubováky, klíče a další nářadí.

Opatrně se usadila na těžký gauč s popraskanou koženkou, který stál přesně uprostřed bytu, takže na něj světlo dopadalo jen ze strany s ponkem.

Stáhla z hlavy kapuci a nechala ji spadnout na límec bomberu, zblízka si přitom prohlížela sloup podepírající vysoký strop.

„Má to být upomínka na viktoriánskou Anglii,“ vysvětlil Spooky složité ornamenty na sloupu a plastický povrch připomínající tkaninu. Chloe zamručela a vzala si sklenku s pitím. „Disponování informacemi je a bude záležitostí odborníků všeho druhu. Vládnoucí třída je a bude třídou těch, kdo rozhodují.“ Chloe se zamračila, křečovitě třímala neupitý gin. „Jen trocha filozofie,“ odušil, když si všiml, jak se tváří.

„Ráda bych přešla k věci.“

„Jistěže,“ přitakal a úzkými rty usrkl tekutiny. „Co potřebujete vědět?“

„Hledám někoho, kdo mi může poskytnout informace o Bílé čarodějnici?“

„Tě čínské stanici?“ zeptal se, a když Chloe přikývla, pokračoval. „Asi vám nemusím vysvětlovat, jak moc pod pokličkou Číňané takové věci drží. Nebojíte se stranické inkvizice?“

„Je vidět, že mě moc neznáte,“ ušklíbła se.

Chvíli si ji bez hnutí prohlížel a pak řekl: „Nepomůžu vám.“

„Cože?“

„Slyšela jste. Vráším vám peníze a vy mě necháte na pokoji.“

„Do telefonu jste slíbil něco jiného,“ vztekala se.

„Protože jste mi neřekla celou pravdu, o Bílé čarodějnici nepadlo ani slovo.“ Zvedl se a z výšky se na ni mračil. „Víte, co všechno bych riskoval, kdybych začal zpívat?“

„Přece po vás nechci, abyste mi tady nakreslil plány, potřebuju jenom kontakt.“

„A když ten kontakt chytí, zmáčknou, ke komu asi myslíte, že pak pošlou inkvizitory?“ Mocně si přihnul. „Je mi líto, ale v tomhle já nejedu. Nemáte ani ponětí, čeho všeho jsou schopní.“

„Myslela jsem, že Gringovi hoši se jen tak rozhodit nenechají,“ utrousila. „Profesionalita byla vaší devizou. Nebo se mýlím? Na svojí síti kontaktů jste si přece zakládali, měli jste způsoby, co vám zajišťovaly anonymitu.“

„Správně,“ zasyčel. „Měli...“ Jako by mu ruka ztuhla, zbělené klouby drtily skleničku. „Od doby, kdy začaly tyhle zpropadené války, to s námi šlo z kopce. Stranická inkvizice si na nás pěkně došlápla.“

„I tady v Británii?“

„Všude,“ vyhrkl. „Vynaložili značné úsilí, aby odhalili a zlikvidovali naše pašerácké trasy. Jak sama dobře víte, volný obchod je pro režim problém, jejich politika si s naším, když to nazvu kulantně, volnomyšlenkářstvím moc nerozuměla. Jakmile zjistili, že dodáváme informace a zboží hongkongským separatistům, zaklekli na nás. A bylo úplně jedno, že jsme obchodovali i s jejich vlastními členy. Gringovi hoši v byznysu nedělali rozdíly. Proto mi jistě prominete a vyprovodíte se sama.“ Při těch slovech se k ní otočil zády.

Ještě chvíli zůstala sedět a zírala na neupitý gin v rukou. Snažila se vymyslet argument, který by ho přesvědčil, najít nějakou páku, možná navrhnout víc peněz... Bez úspěchu.

Pozinkované plechy v temné studené chodbě jako kdyby se jí vysmívaly.

S kapucí přes hlavu odkráčela pryč.

Vypalovačka

V klubu moc lidí nebylo. U kruhového baru postávalo asi deset osob a na parketu zalitým laserovými světly viděl pár dalších. V darkroomech po stranách obsluhovaly konkubíny nažhavené zákazníci.

Postavil se k umělohmotnému barovému pultu podsvícenému světle modrým panelem a objednal Baijiu. Barmanka za pultem s křídově bílým make-upem, sytě rudou rtěnkou, modrými stíny a ve vysoké červené čepici připomínající kuchařskou ho při nalévání upjatě pozorovala. „Kaidan?“ povytáhla namalované obočí. „Seš to ty? S těma fousama bych tě nepoznala.“

„Jo, ale buď zticha,“ zasyčel.

Pohrdavě si odfrkla.

„Co sháníš?“

Naklonil se k ní a zašeptal: „Skalární jednotku. Céjedničku.“

Všiml si, jak ji při tom slovu zacukalo v oku, jinak ale zachovávala kamennou tvář.

„Tančíš po tenkém ledě, přítelíčku.“

„To vím taky, ale potřebuju škváru.“

Natáhla k němu krk. „Víš o tom, že je ve městě inkvizice?“

„Jasně že jo,“ zamumlal. „Právě proto musím využít situace.“

„Ty ses zbláznil. Víš, co ti provedou, když tě chytěj?“

Zmlkli, protože se vedle Kaidana postavil muž v tmavě olivové uniformě. V kožených rukavicích si převzal drink, stroze poděkoval a odporoučel se.

„Vidíš?“ sykla barmanka. „Už k nám chodí i státači.“

„No tak, Elmo,“ naléhal. „Bez tohohle kšeftu jsem v hajzlu, dyť víš, v jaký díře žiju.“

Zhluboka si povzdechla a předstírala, že leští skleničku. „Fajn,“ frkla nakonec a podrážděně utěrkou švihla o zem. „Ale běda ti, jestli jenom cekneš —“

„Prosím tě,“ přerušil ji. „Myslíš, že jsem včerejší?“

„Hlavně se u toho nenech chytnout,“ špitla a s další rundou mu do dlaně vmáčkla mikročip.

„Máš to u mě.“ Mrkl na ni, zaplatil pití a otočil se na podpatku.

U hlídače si vyzvedl pistoli a nočními ulicemi zamířil k nadzemce; hustý déšť mu lepil vlasy k obličejí.

*

Železná lávka lemovaná bodovým osvětlením ho vedla do VR klubu Půlměsíc. Rytmický melodický trance protrhávaly občasně vzdechy návštěvníků, kteří seděli na gaučích v hlavní místnosti nebo zavření za mléčnými skly v privátních kójiích.

V koridoru zalitým růžovým světlem se po zemi válela zvracíjí individua s brýlemi na očích — zřejmě si ukousli moc velké sousto nebo se při sjíždění VR navrch nastřelili kdovíjakým svinstvem a právě to chtělo ven.

Na jedněch dveřích si přes displej zaplatil kóji a v tlumené růžové záři usedl na semišovou sedačku s pochybnými skvrnami. Pak vzal ze stolku brýle, vrazil do nich mikročip a opřel se.

Sledoval záběry z oční kamery: černé vznášedlo inkvizice se zatmavenými skly a dlouhými křídly ve tvaru písmena V. Když stroj dosedl, postupně z něj vypochoďovala jednotka v černo-červených zbrojích, které odolají běžným projektilům i blasterům. Velitel jednotky měl červený ramenní chránič a inkvizitoři se pyšnili stranickým znakem na obou pažích.

Kaidana ale nejvíc zaujala vysoká postava v čele. Muž měl na sobě tmavou bojovou zbroj se stranickými insigniemi na ramenních plátech. Z nich visel černý plášť s rudou podšívkou a hlavu kryla černá helma s červeným laserovým hledím.

Střih.

To místo znal. I bez souřadnic by dokázal rozeznat velkou přistávací plochu mezi šrotištěm a průmyslovým areálem japonské korporace Arisu, nyní opuštěným. Holý betonový plac obepínala třímetrová zeď s kamerami a elektrickým drátem.

Sundal si brýle a patou rozdrtil mikročip, pak vyběhl z Půlměsíce a chytil nejbližší spoj.

*

„Nekecám, Zabaku. Ten krám si tam jen tak lebedí a hlídá ho jenom běžná ochranka. Nejspíš jsou tak namyšlení, že je ani nenapadne, že by se k tý svini někdo přiblížil.“

„V tom je právě háček,“ odušil Zabak a dolil mu. „Nikdo si na ně netroufne a oni to moc dobře vědět.“

„Říkám ti: mám slušnou šanci. Potřebuju jenom, aby mi někdo z chlapů otevřel vrátka.“

„Hele, kamaráde,“ nasadil Zabak tón, jako by poučoval malé dítě. „Moc dobře víš, že ti rád pomůžu, stejně jako chlapi na šrotáku. Tohle už je ale jiná liga. Jestli po nich mám něco chtít, musí z toho něco kápnout.“

Kaidan se nahnul a předloktím bouchnul o stůl. „Jestli se mi tu jednotku podaří střílet, zbude prachů dost pro nás všechny. Neboj, Zabaku, nikdo nepřijde zkrátka.“

Černoch si ho notnou chvíli měřil pohledem, z konvice, kterou držel v ruce, unikala pára.

„Řekni mi jedno, kamaráde... když se ti fakt podaří ji šlohnout, najdeš pak kupce? Každý hned pozná, že jde o techniku inkvizice, což znamená problémy.“

Kaidan se opřel a pokrčil rameny. „Vsadím se, že separatisti po ní skočej jak slepice po flusu.“

„Fajn,“ kývl po chvíli Zabak. „Dám chlapům vědět.“

„Díky, amigo.“

Kaidan si nasadil masku a vyklouzl ven.

Chatrče z vlnitých plechů a hlíny, křik, hlasitá hudba a rachot agregátorů. Kaidanovy pracovní boty s vysokou podrážkou čvachtaly v hnědé břečce, kterou právě s lopatami a kbelíky odklízeli párek domorodců.

Modře natřená plechová buňka jako by sem ani nepatřila. Oproti venkovnímu ruchu uvnitř panovalo ticho.

„Čau, Nino,“ pozdravil Kaidan mladou snědou ženu stojící za něčím, co vzdáleně připomínalo pult v obchodě.

„Kaidane? Nazdar. Jak se pořád máš?“ Přes harampádí skoro nebyla vidět. Tmavě hnědé vlasy spletené do dvou tlustých copů, hnědé oči a symetrická čelist. Pracovní oblečení měla upravené tak, aby na ní neviselo.

Kaidan se rozhlédl po dílně i krámu zároveň — byli sami — a ztišil hlas. „Brzo budu mít něco, co by mohlo separatisty zajímat.“

Vykulila oči.

„Ne. Už jsme se o tom bavili, Kaidane. Je to moc nebezpečný. Vzpomeň si, jak dopadli Tera s Wilsonem.“

„Zabak souhlasil, že mi pomůže, potřebuju ale kupce a skalární jednotky nerostou na stromech, to sama dobře víš.“

„Skalární jednotka?“ zhrozila se. „A kde k ní jako hodláš přijít?“

„Céjednička,“ usmál se. „Přímo od naší prokletý inkvizice.“

Zabořila tvář do dlaní a zhluboka se nadechla.

„Já se z tebe zblázním. Chceš se nechat zabít nebo co?“

„Kdo se tu chce nechat zabít?“ Ze zadní části příbytku se jako duch vynořil podsaditý blondák s patkou. Na sobě měl hrubou pracovní blůzu, stejnou jako Zabak, a hnědou vestu s kapsami. „Kaidane. To seš ty,“ střelil po něm pohledem, jako by jeho přítomnost představovala to největší zklamání v životě.

„Čau, Erso.“

„Copak to tu spolu pečete?“ Očima těkal z jednoho na druhého. „Kaidan chce zase něco střelit?“

„Tak nějak,“ povzdechla si Nina a pokynutím Kaidanovi naznačila, ať zmizí.

Erso ho vyprovodil upřeným pohledem.

*

„Neříkej mi, že na mě pořád žárlí,“ uchechl se Kaidan a potáhl z cigarety. V dálce, v místech, kde se rozkládala skládka, žhnul proti nočnímu nebi další požár a vypouštěl do vzduchu hustá mračna prachu, takže to vypadalo, jako když sněží popel.

„Znáš Ersu,“ odvětila Nina a unaveně se na plastové židličky protáhla. „Jste spolu teprve půl roku, takže se oproti tobě pořád cejtí jako zelenáč.“

„Kdyby viděl, jak ty naše čtyři roky probíhaly, určitě by změnil názor.“

„Myslíš, že jsem mu to už neříkala? Je to ale jak házet hrách na zeď, Erso je strašnej paličák.“

„Všimnul jsem si. Řeklas mu, že kdybysme se my dva nerozešli, tak se navzájem pozabíjíme?“

Nina si odfrkla. „Jasně že jo.“

„Divný, jak to teplo cejtíš až sem, vid?“

Pokrčila rameny. „Už jsem zvyklá.“

Děda pár metrů od nich se na plastové židličky lehce kolébal do rytmu tlumené rokenrolové vypalovačky od Black Devils.

„Fakt se do té céjedničky chceš pouštět?“ zeptala se ho mírně.

„Stopro,“ opáčil. „Tu škváru potřebuju. Všichni tady ji potřebuju. Zabak i ty dostanete svůj podíl.“

„O ten mi přece vůbec nejde, Kaidane. Jestli tě u toho chytanou, tak... tak...“

„Neboj,“ otočil se k ní. „Nechytanou.“

Cigaretový popel odpadávající mu na kalhoty se mísil s tím ve vzduchu a postupně sklouzával k zemi, kde se vsakoval do bláta a měnil v nicotu.

Kaidan za zvuku kytary potáhl.